

Værditold.

Toldinspektør C. P. Goldmann: Om Værditold. Kbhvn. I Kommission hos Universitetsboghandler G. E. C. Gad. 1894 (40 S.).

Af en praktisk Toldmand vil man ikke vente nogen Anbefaling for Varernes Fortoldning efter Værdi i Stedet for efter Vægt, Maal og Stykketal — og Hr. Toldinspektør Goldmanns Skrift er ogsaa det stik modsatte af en Anbefaling. Han indrømmer vel, at Fortoldningen efter Værdi »i Principet« kan synes at være den rigtigste Fortoldningsmaade, — men i Praxis vil der møde saa mange Vanskeligheder og Misligheder, at den maa forkastes. Den af Forfatteren fældede Dom er vel ikke nogen Højesteretsdom, men den er dog vel motiveret, og navnlig er det, som Forfatteren anfører af historisk og faktisk Stof til Spørgsmaalets Belysning, af Interesse. Det væsenligste deraf skulle vi i det følgende gengive.

Forfatteren henviser først til, at Værditolden er en gammel Bekendt i den danske Toldhistorie. Vor Grundtoldlov, Forordningen af 1ste Febr. 1797, der som bekendt, betegner Tidspunktet for en fuldstændig Omvæltning i vor hele Toldpolitik, omstødte med et Slag de fleste af de bestaaende mange Forbud mod Indførsel af fremmede Varer, og afskaffede samtidig en

Del af de gamle Taxations-Fortoldninger; men den beholdt dog Værditold paa ikke ganske faa Artikler. Værdien, hvoraf Tolden skulde beregnes, var »den gængse Pris i Landet» for de paagældende Varer med Fradrag af Tolden + 5 pCt., og det var Toldopsynet, som taxerede Varerne, dels ved Hjælp af Fakturaen, forsaavidt Vedkommende var villig til at fremlægge denne, hvad han ikke var forpligtet til, og forsaavidt man — hvis den kom frem — troede, at kunne stole paa den, dels under Vejledning af saadanne Oplysninger angaaende Varernes Pris, som man ellers kunde skaffe sig, altsaa netop den samme Fremgangsmaade, som bruges under vor nuværende Toldlov i de faa Tilfælde, hvor der anvendes Værditoldberegning.

Blandt de Forbud, som ikke strax bleve ophævede, var Forbudet mod Indførsel af fremmede Manufakturvarer. Disses Indførsel her i Landet blev først tilladt ved Forordning af 2den April 1814, og der blev da for alle de vigtigere Manufakturvarers Vedkommende fastsat en Told af 30 % af Værdien. Det var foreløbig dog kun til København, at de maatte indføres; dér bleve de oplagte paa Toldboden, men da Erfaringen mere end tilstrækkeligt havde godtgjort, at det paa ingen Maade gik an at benytte det hidtil brugte Vurderingssystem, saa valgte man en anden Maade at udfinde Værdien paa, og den bestod i, hvad der maaske for Nutiden vil lyde som et Æventyr, men er et simpelt, tørt Faktum, at man — stillede Varerne til offentlig Auktion. Af Auktionsbeløbet gik saa 30 % til Statskassen, de øvrige 70 % fik vedkommende Importør udbetalt.

Efterhaanden fik dog ogsaa enkelte Købstæder

omkring i Landet Tilladelse til at indføre Manufakturvarer; men da man fandt Forholdene de fleste Steder for smaa til at afholde Auktioner, nedsatte man i hver af disse Byer en Kommission, som ved Hjælp af Prøvekort fra København skulde taxere Varerne. Var Importøren ikke fornøjet med Kommissionens Vurdering, bleve Varerne sendte til København, oplagte paa Toldboden og forauktionerede paa den foran omtalte Maade. Ved disse Auktioner mødte som Regel ikke andre Lysthavende end Importøren — Købmændene enedes om i gensidig Interesse ikke at genere hverandre; — han bød selvfølgelig ikke højt, og hvis Toldvæsenet fandt, at hans Bud dog var for lavt, saa bød det selv Varerne op; men var Importøren en Mand, der forstod sine Ting, tog han sig ikke dette synderlig nær. Han lod ganske rolig Toldvæsenet købe; thi han vidste jo, at Varerne kom til Auktion paany, og i de fleste Tilfælde endte det ogsaa med, at Importøren fik sig Varerne tilstaaet for en meget billig Pris.

Dette Vurderingssystem, som altsaa var en Blanding af Taxation ved Toldembedsmændene og Auktionering af Varerne, holdt sig i omtrent 40 Aar, nemlig indtil en ny Toldtarif udkom den 1ste Maj 1838. Saa faldt det, saa sikkert som der kommer en Tid, da enhver faldefærdig gammel Bygning styrter sammen, og det er ret karakteristisk og interessant at lægge Mærke til, at da Regeringen forelagde Stænderne et Udkast til en ny Toldtarif, hvori Værditoldberegningen, paa et Par enkelte Undtagelsestilfælde nær, var afskaffet, saa brugte den kun et Par Linjer til at motivere denne overordentlig betydningsfulde Forandring. Den sagde nemlig kort og godt, at Værditoldsystemet havde

været til stor Skade for Statskassen, for Importørerne og for Konsumenterne — ikke videre! Regeringen havde nemlig en Forudfølelse af, at Alle haabede og ventede, at Værditolden vilde blive banlyst ved den første Revision af Toldloven, og heri tog den heller ikke fejl; thi hverken i Stænderne eller omkring i Landet løftede der sig en eneste Stemme for at beholde det gamle System. Tvertimod! Nogle faa Værditoldsatser for Manufakturvarer, som Regeringen ansaa det for rigtigst foreløbig at opretholde, tilraadte Stænderne paa det Bestemteste at stryge. De bibeholdtes dog, men kun i et Par Aar, nemlig indtil 1841; saa blev Værditolden ogsaa for disse Varer afløst af en Vægttold, og siden den Tid have vi, ligesom under vor nuværende Toldlov, kun haft Værditold i nogle ganske faa specielle Tilfælde, nemlig overfor enkelte Genstande af en saa ejendommelig eller saa sammensat Natur, at Toldlovens almindelige Regler ikke strække til ved deres Klassificering.

De Værditoldpositioner, den nugældende Toldlov indeholder, ere følgende:

Pos. 102 Klaviaturinstrumenter, af Værdien ...	10 %
Pos. 209 Skibe, Baade og Fartøjer, af Fyrretræ	2 %
Pos. 210 — — — — — andre.....	3 %
Pos. 271 Ubenævnte Varer	10 %

Under sidstnævnte Position, Tarifens Slutningsposition, bemyndiger Toldloven Overtoldbestyrelsen til at henføre saadanne Genstande, som ifølge deres særegne Beskaffenhed ikke kunne henføres under nogen anden af Tarifens Positioner; endvidere Strandingsgoods, Bestanddele til Gas-, Telegraf- og lignende Anlæg samt Maskiner af hvilket som helst Materiale, naar Omstænd-

ighederne gøre Tarifieringen vanskelig, eller vedkommende Klarerer ønsker Fortoldningen med 10 % af Værdien.

Det turde — bemærker Hr. Goldmann — maaske ikke være af Vejen her at berigtige en Misforstaaelse, som hyppigt kommer frem, naar Talen er om Tolden af Maskiner. Som det fremgaar af Ovenstaaende gælde følgende Regler for Fortoldningen af Maskiner: Kan det uden Vanskelighed afgøres, hvad der ved en Maskine er den eller de dominerende Bestanddele (og det kan det næsten altid), tariferes Maskinen i sin Helhed efter denne eller disse Bestanddeles »Beskaffenhed«, medmindre Klarereren ønsker Fortoldningen med 10 % af Værdien, hvilket Ønske altid skal tages til Følge. Naar det nu baade tidligere og i den senere Tid paa Agrarmøderne er blevet fremdraget som en af de trykkende Byrder paa Landbruget, at der ligger en Told af 10 % paa Landbrugsmaskiner, er man formentlig gaaet ud fra den Forudsætning, at Landbrugsmaskiner altid fortoldes med 10 % af Værdien under Positionen »Ubenævnte Varer«. Men heri ligger Misforstaaelsen. Det er klart, af Indføreren af en Maskine kun »ønsker« 10 %'s Fortoldningen, naar han kan se, at denne er den billigste for ham; men det er den, hvad Landbrugsmaskiner — som forøvrigt hvad ogsaa andre Maskiner — angaar, i de allerfleste Tilfælde langt fra. Ved alle de almindelig forekommende Landbrugsmaskiner kan det uden Vanskelighed skønnes, at de for Størstedelen bestaa af grovt Jernstøbe-gods eller grovt Smedearbejde, og efter denne deres »Beskaffenhed« tariferes de da som grove Jernvarer under Toldtarifens Pos. 173, 1 Pd. 2 Øre, hvilken

Toldsats efter en Del anstillede Undersøgelser udgør mellem 4 og 6 % af Maskinernes Værdi. Gennemsnitlig betales der altsaa i Told af Landbrugsmaskiner 5 % af Værdien.

Den officielle Statistik udviser, at der i Aaret 1892 er indfortoldet af grove, støbte og smedede Jernvarer, Pos. 173, ialt 16,243,000 Pd. med et Toldbeløb af 338,000 Kr. Heri er indbefattet Størsteparten af de i samme Aar indfortoldede Maskiner, men disses Vægt og den deraf betalte Told kan ikke oplyses, da Statistiken tager hele Indførselen under Positionen under Et.

Position 171 har i 1892 indbragt i Told ialt 122,757 Kr. hvoraf falder paa: Maskiner 8,000 Kr., Maskinpakning af mange forskellige Slags 4,341 Kr. Strandingsgods 11,090 Kr., Træmasse til Papirfabrikation 58,406 Kr., glasserede Lerrør til Kloaker o. desl. 24,269 Kr., elektriske Apparater 2,782 Kr.; Restbeløbet, cirka 14,000 Kr., fordeler sig over forskellige lidet betydende Genstande.

10 %'s Fortoldningen er saaledes i et helt Aar kun bleven forlangt for Maskiner til en Værdi af ialt 80,000 Kr. Disse Maskiners nærmere Beskaffenhed kan nu ikke med Sikkerhed angives; det tør dog siges, at det er sandsynligt, at de have været udelukkende eller dog langt overvejende af Træ, saa at de, hvis Indførerne ikke havde »ønsket« dem fortoldede som »Ubenævnte Varer«, vilde være blevne tariferede som Arbejder af Træ til en Told af $6\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd.

Forfatteren sammenligner derefter det paa forskellige Steder i Udlandet ved Værditoldberegninger benyttede System med de i Danmark ved Vægttoldberegningen benyttede Klareringsformaliteter. Paa for-

skellige Steder i Udlandet har man saaledes benyttet følgende Fremgangsmaade ved Beregning af Værditolden for Manufakturvarer: Klarereren skal indlevere til Toldvæsenet en Angivelse, indeholdende — nøjagtig specificeret — alle de Oplysninger, som findes i en almindelig Faktura, altsaa Tøjernes Art, Stykketallet af hver Slags Varer, Alenmaal paa hvert Stykke, Værdi pr. Alen o. s. v.

Sammenhold disse Fordringer med, hvad der af Klareringsformaliteter forlanges her hos os udbryder Hr. Goldmann.

Vort Angivelsessystem — bemærker han — er saa simpelt, at det egentlig ikke længere kan kaldes et System; Toldadministrationen har med en utrættelig Liberalitet løsnet næsten alle de Baand, Lovgivningen oprindeligt lagde paa den, der skulde affatte Angivelser over Varer til Fortoldning, og fritager ham for saa godt som alt Ansvar, idet han nu kun behøver at skrive — eller, hvis han ikke har Lyst til det, lade Toldkontoret uden Betaling derfor skrive — paa et Stykke Papir: »Jeg angiver til Fortoldning N. N. Kolli, v. Br. N. N. Pd., Indhold ubekendt«; hele den øvrige Del af Processen: Varernes Undersøgelse og Klassificering, Optagelse af en Specifikation over de undersøgte Varer — kort sagt, Alt, hvad der skal paaføres Fortoldningsangivelsen og iagttages, for at Tolden kan beregnes paa Kontoret, det besørger Toldopsynet.

Enhver, som har med Indklarering af Varer at bestille, kender jo alle disse Forhold ganske nøje, og vil altsaa let kunne danne sig en klar Forestilling om, hvad det vilde sige, at skulle affatte et saadant vidtløftig specificeret Dokument, som det før omtalte, der tit vilde blive i Arkvis, og hvori hver eneste Linje

indeholder en Spire til Tvist mellem Klarereren og Toldvæsenet og kan paadrage Førstnævnte Strafansvar og Forsinkelser og Bryderier.

Naar en saadan Angivelse altsaa er afleveret til Toldopsynet, saa skal dette kontrollere: 1) at hver enkelt Kollo indeholder det angivne Antal Stykker, 2) at hvert Stykke Vare indeholder det angivne Alenmaal, 3) at Værdien pr. Alen for hvert Stykke er rigtig angiven. Mon det nu for den almindelige Opfattelse staaer rigtig klart, hvad disse faa, tilsyneladende saa simple og naturlige Punkter have at betyde i Praxis? Lad os, for at tydeliggøre Sagen, tage nogle faa Tilfælde frem fra den daglige Forretning, saaledes som disse forefalde hver eneste Dag, baade ved større og mindre Toldsteder! Lad os tænke os staaende foran en af de bekendte tyske Kasser paa 4—500 Pd., med alle tænkelige — eller snarere utænkelige — Artikler i Manufakturhandlerfaget: uldne Varer og Silkevarer, Bomuldsvarer og Linnedvarer, hver Slags i mange forskellige Kvaliteter og Former, Tørklæder, Slips, Baand, Snore, Knapper, Garn, — ja, det er en hel lille Butik, der pakkes ud af en saadan Kasse, og heraf skal hver enkelt Del konfereres med Fakturaen, og den angivne Værdi pr. Alen, pr. Stk., pr. Dusin o. s. v. kritiseres; eller en af de ligesaa bekendte Kasser med saakaldte »Korte Varer«, det vil sige: Snese, ja, ofte Hundreder af forskellige smaa og store Isenkramartikler; eller en Vognladning Tobak i forskellige Sorter og Kvaliteter: en Slags i Seroner, en anden i Baller, en tredje i Fade; eller et Par Kasser med den mest brogede Blanding af Legetøj og Galanterivarer, — lad hos dertil erindre, at de allerfleste Fakturaer ere affattede i

et fremmed Sprog og beregnede i fremmed Mønt, som altsaa skal omsættes for hver enkelt Post!

Dette blot med Hensyn til selve Expeditionen og Tidsforbruget. Det vil næppe være overdrevent at sige, at Toldexpeditionen vilde medtage allermindst 3 Gange saa lang Tid som under det nuværende System.

Men dette er endda kun den mindste Del af Ulemperne ved Værditoldsystemet. Spørgsmaalet bliver først rigtig brændende, naar der opstaar Tvivl hos Toldopsynet om Rigtigheden af de angivne Værdier. Man har i Udlandet erkendt det som en komplet Umulighed, at Toldembedsmændene gennemgaaende skulde kunne tilegne sig en saadan Dygtighed og Sikkerhed i at bedømme alle de forskellige Varers Værdi, at der derigennem kan have en Garanti for, at Staten faar de paaregnede Toldafgifter ind, og denne Erkendelse maa ganske tiltrædes for vort Lands Vedkommende, uden mindste Forklejnelse for vort Toldpersonale; thi hvor skulde man vel kunne finde et eneste Menneske, end sige en hel Embedsetat, som er i Stand til at magte denne Opgave!

Hvad er det nemlig, der dertil udkræves? Intet mindre, end at Vedkommende skal, med faa Ord sagt, være Specialist i — alt Muligt, og det i en Tid, da Efterligninger og Forfalskninger af snart enhver Ting, som tænkes kan, drives Dag for Dag til en bestandig højere Grad af Virtuositet!

I Frankrig fandt man det derfor ogsaa nødvendigt, at indskrænke Tilladelsen til at indfortolde Manufakturvarer til 22 af Landets 600—650 Toldsteder (de øvrige til Værditold ansatte Varer kunde indfortoldes

ved ca. 150 Toldsteder). Man gjorde det desuden til Pligt for Importøren, at fremlægge den originale Faktura over Varerne. Desuden søger Administrationen ved Prøvekort, Priskuranter og andre oplysende Midler at vejlede og ruste Toldopsynet saa godt som muligt. Det vil imidlertid ofte være Tilfældet, at der ved Afslutning af en Handel om Varer har været særegne Omstændigheder, som have øvet en væsentlig Indflydelse paa Indkøbsprisen, t. Ex. Køb af et større Parti paa en Gang mod betydelig Rabat for kontant Betaling, en heldig Spekulation i et givet Øjeblik, Overenskomst mellem Sælger og Køber om Iblanding af en ringere Kvalitet i en prima Vare o. s. v., Omstændigheder, som det er umuligt for enhver Anden end vedkommende Købmand selv at gennemskue, men som det maaske netop er ham magtpaaliggende ikke at se afslørede. Træffer det sig nu saa, at Toldvæsenet tilfældigvis er nogenlunde à jour med Dagens Pris for den paagældende Vare, og er Varens i Angivelsen opførte Værdi paafaldende lavere end hin Pris, saa vil Toldopsynet efter sin Natur øjeblikkelig være inde paa Formodninger om Proforma-Værk, og der udvikler sig da meget let den Situation, at Købmanden ser sin maaske fuldkommen sandfærdige Værdiangivelse mistænkt som falsk, sine Varer beslaglagte indtil videre, og Tvivlsmaalet henstillet til en vidtløftig, vanskelig og langvarig Undersøgelse. Forinden Udfaldet af denne, ved han ikke, hvad Tolden af Varerne vil blive ansat til, han kan altsaa ikke ret vel sælge dem, og naar Dommen endelig falder, ja, saa er maaske det Moment, hvorpaa han troede at have baseret en god Spekulation, gaact tabt.

Importørerne ville overhovedet under Værditoldsystemet aldrig med fuld Sikkerhed kunne stole paa at faa deres Varer hjem fra Toldboden til en bestemt Tid, fordi det er uberegneligt, naar og paa hvilke Punkter Strid med Toldvæsenet angaaende Værdien kan opstaa.

Det vil heraf være indlysende, at dersom Handel og Omsætning under Værditoldsystemet skal kunne røre sig frit, uden at generes af mange forskellige pinagtige Baand, saa er det aldeles nødvendigt, at i Spørgsmaalet om Varernes Værdi ved Indfortoldningen Hovedvægten uden Betænkelighed kan lægges paa Fakturaen.

Nu er det imidlertid en i Udlandet gjort Erfaring, at der aldeles ikke kan stoles paa de Fakturaer, som fremlægges i den Hensigt at konstatere Varers Værdi til Toldberegning, dertil ere falske Fakturaer altfor almindelige; de høre overalt til Dagens Orden. En Faktura med en lavere Pris, end den virkelige, tilvejebringes med største Lethed. Køberen behøver ikke at gøre sig den mindste Ulejlighed eller tage Initiativ i saa Henseende — den kommer af sig selv ind ad Døren til ham; thi de udenlandske Huse ere overfor deres Kunder i de Lande, hvor Tolden beregnes efter Værdien, til den yderste Grad »imødekommende«. Det forudsættes ligefrem som selvfølgelig, at der ved Varernes Afsendelse skal medfølge en særskilt Faktura til Fremvisning for Toldvæsenet, i nogle Tilfælde sendes endogsaa en Faktura med Beløbet in blanco, saa at Vedkommende selv kan udfylde den efter Behag. Fristelsen til paa denne Maade at skaffe sig en Fortjeneste ved Besparelse af Told har overalt under Nutidens

skarpe Konkurrence vist sig saa stærk, at selv de hæderligste og mest ansete Handlende bukke under for den. Først falder A. og tager sin Konkurrent B. med sig; den meget rettænkende og hæderlige C. staar imod endnu en Tid, men tilsidst ligger ogsaa han under for Konkurrencens Tryk. Man er i Udlandet fuldt paa det Rene med, at 20 à 25 % af de paaregnede Toldindtægter svinde bort ved urigtige Værdiangivelser; ja, i Italien mente man endog den Gang, da Værditolden bestod der, at 50 % gik tabt for Statskassen.

I Frankrig, Belgien og Holland søgte man at hjælpe paa Toldopsynets Uformuenhed til at kontrollere de af Importørerne ansatte Værdier ved forskellige Korrektivmidler.

I Frankrig og Belgien indrømmedes der Staten Indløsnings- eller Forkøbsret til Varerne mod at betale Importøren den af ham angivne Værdi med et Tillæg af 5 % af denne som hans Fortjeneste; endvidere tilstedede Toldlovgivningen i disse to Lande at henvise Stridsspørgsmaalet om Værdien til en Skønsret.

Statens Forkøbsret blev dog kun sjældnere benyttet, fordi Staten senere som Sælger har vanskeligt ved at faa Varerne afhændede, uden til en Pris, der er langt under den gangbare, og naar Importøren blot er saa maadeholden, i sin Værdiangivelse ikke at gaa længere end 20 à 25 % ned under den sande Pris, risikerer han ikke let at se sine Varer indløste af Staten. Undertiden tinges der om Værdien, Toldvæsenet faar Importøren til at gaa ind paa at sætte denne lidt højere end først angivet, og for at undgaa Indløsning af Varerne, slaar man sig saa til Ro her-

med; men det er indlysende, at en saadan Fremgangsmaade virker i højeste Grad demoraliserende.

Taxation ved Skøn foretoges af to Mænd, hvoraf Toldvæsenet valgte den ene, Importøren den anden. Kunde de ikke blive enige, valgte de en Opmand, og kunde de heller ikke enes om Valget af en saadan, udnævntes han af Administrationen. Disse Skønsretter var imidlertid i ringe Kurs. Skønsmændene, som efter Sagens Natur ofte ere vedkommende Importørs Kolleger, dømme af en naturlig Tilbøjelighed saa mildt som muligt, — de kunde jo ikke vide, hvilken Dag Rollerne byttes om og Importøren sidder til Doms over dem. Hvervet som Skønsmænd var i det Hele saa ilde set, at netop de hæderligste og mest ansete Mænd saa vidt muligt undslog sig for det.

I Holland har Staten ikke Forkøbsret til Varerne, og Vurdering ved Skønsret kendes heller ikke her; derimod kan enhver af Toldvæsenets Embedsmænd under Inspektørens Approbation indløse Varerne mod den af Importøren angivne Værdi + 10 % af denne; men Embedsmanden maa selv skaffe det Beløb, som skal udredes til Importøren, tilveje, Toldkassen foreskyder ham det ikke, og Realisationen af Varerne bliver ligeledes hans egen Sag. Rent undtagelsesvis har en Embedsmand, som ved lang Øvelse, mulig i Forbindelse med Forkundskaber fra en tidligere Stilling, har uddannet sig som Specialist paa et eller andet Punkt, tjent sig en lille Formue ved at gøre sin Indløsningsret gældende; men som Regel benyttes denne Ret dog ikke, da den forudsætter, at Vedkommende raader over Kapital, hvilket ikke er almindeligt hos Embedsmænd. Samtlige disse Korrektivmidler lide

saaledes under saa store Svagheder, at de kun sjældnere bringes til Anvendelse, og — naar det en Gang imellem sker — kun med ringe Virkning.

I de nordamerikanske Forenede Stater anvendes Værditold i meget stort Omfang og med Toldsatser, der efter Emanationen af Mac Kinley-Loven af 10de Juni 1890, for en Mængde Artiklers Vedkommende variere mellem 40 og 60 % af Værdien, ikke ganske sjældent endog 60 % i Forbindelse med en Vægttold.

Til Betyggelse mod falske Fakturaer er der givet en vidtløftig Samling af omhyggelig detaillerede Forskrifter og fastsat meget strænge Straffe, der kunne gaa op til en Pengebøde af 5000 Dollars i Forbindelse med Fængsel i 2 Aar samt Konfiskation af den til for lav Værdi angivne Vare, og saaledes, at naar ved Fortoldning af en Kollo, indeholdende flere forskellige Artikler, blot en enkelt Genstand findes angiven til for lav Værdi, rammer Konfiskationen Kolliens hele Indhold. Ved Afskibning af Varer, bestemte til Amerika, skal Vedkommende fremlægge tredobbelt Faktura for den amerikanske Konsul paa Stedet, ledsaget af udførlig edelig Erklæring om Fakturaens Overensstemmelse med Sandheden paa ethvert Punkt. Det ene Exemplar tilbageleveres Vedkommende, forsynet med Konsulens Attest; de to andre Exemplarer tilbageholdes af Konsulen, der opbevarer det ene i sit Arkiv og sender det andet til Toldkamret paa Bestemmelsesstedet. Ved Varernes Indklarering i Amerika maa den, der indfortolder dem, iagttage en Række af Formaliteter og paany afgive edelig Erklæring om Fakturaens Rigtighed, om at Varen er afskibet til ham selv eller til den, paa hvis Vegne han optræder, og fra hvem skriftlig Fuld-

magt maa fremlægges m. m. m. Opstaar der Uenighed mellem Fortolderen og vedkommende lokale Toldforvaltning angaaende Rigtigheden af Værdiangivelsen, kan enhver af Parterne forlange Spørgsmaalet indbragt for Generaltaxatoren (general-appraiser). Præsidenten udnævner 9 general-appraisers, højtstillede og med en udstrakt Myndighed forlenede Embedsmænd, der lønnes hver med 7000 Dollars aarlig. Kun 5 af dem maa tilhøre et og samme politiske Parti. De ansættes i de største Havnestæder; 3 af dem skulle være ansatte i New York og udgøre et Kollegium, under hvilket alle Spørgsmaal om Værdiangivelser indbringes. General-Taxatorerne kunne kalde vedkommende Importør til ny Edsaflæggelse samt affordre ham og forlange sig forelagt et hvilket som helst Dokument eller andet skriftligt Udsagn, der kan tjene til Oplysning om Værdien af den Vare, hvorom Striden staar. Et Uddrag af den afsagte Kendelse kan offentliggøres. Saavel Fortolderen som vedkommende Toldembedsmand kunne dog forlange General-Taxatorens Kendelse prøvet ved Kredsretten (Circuit Court), hvis Dom i Sagen atter kan indankes for den højeste Instans (Supreme Court). Den, der ved Gaver, Løfter om Gaver eller ved Trusler direkte eller indirekte forsøger at forlede en ved Varefortoldningen ansat Embedsmand til at omgaa Toldforskrifterne, straffes med Bøder indtil 2000 Dollars eller Tugthusstraf i 1 Aar, eller efter Omstændighederne med begge Straffe i Forening.

Dette meget omstændelige og strænge Kontrolapparat, der utvivlsomt maa være højt generende for Forretningslivet, synes dog i Praxis langt fra at opfylde sin Bestemmelse. I en »Special Report on the customs-

tariff legislation of the U. S. by Edward Young, chief of the bureau of statistics, Washington 1873«, citeres følgende Udtalelse af Hr. Mc. Carthy, Medlem af Budgetkomiteen 1870: »Komiteen har opdaget, at Staten under Værditoldsystemet er bleven be- svegen for store Summer ved Hjælp af falske Fak- turaer, og hvor det har ladet sig gøre, har man opført specifikke Toldsatser istedetfor Værditold. Disse falske Fakturaer have været fremlagte og beedigede af Fa- brikanter og Importører paa ethvertsomhelst Trin af Moralitet og Formuenhed fra det højeste til det lave- ste, herhjemme og i Udlandet«.

Ogsaa Toldvæsenet her i Landet er, selv under vor nuværende Toldlovs meget begrændsede Anvend- else af Værditold, ingenlunde helt fremmed for Værdi- angivelser af — lad os sige — tvivlsom Beskaffenhed. Et Fingerpeg i samme Retning finder man i en af de mange Henvendelser fra indenlandske Producenter til Landstingets Toldudvalg i Samlingen 18⁸⁹/₉₀, og — netop fra en Industri, hvis Fabrikat er et af de faa, der ere belagte med Værditold: fra Pianofortefabrikant- erne. Disse søge i deres Fremstilling ved detaljerede Opgivender og Beregninger at godtgøre, at den Be- skyttelse, den bestaaende Toldlov tildeler dem ved en Værditold af 10 % for Klaviaturinstrumenter, er over- ordentlig ringe. De forlange dog ikke en Toldfor- højelse, men kun, gennem en Omsætning af den 10 %s Værditold til Vægttold, en retfærdigere Fortoldning, der tillige beskytter mod Misbrug, og hvorved den Be- skyttelse, Loven har tiltænkt deres Industri ved 10 %s Tolden, virkelig kommer den tilgode.

I det følgende viser Forfatteren først, at Værdi-

toldsystemet er uforeneligt med det i Danmark bestaaende, saa vigtige Kreditoplægssystem — men en Ødelæggelse heraf vilde være skæbnesvanger for den danske Handel — dernæst, at Værditolden heller ikke passer med den særlige Toldklarering, der er indført for 10-Punds-Pakkepostforsendelser. Vi citere Forfatterens Bemærkninger herom:

Der blev for en Snes Aar siden, for at imødekomme Trangen til en hurtigere Udlevering i København af mindre toldpligtige Pakkepostsager, af Toldbestyrelsen truffet den Foranstaltning, at Postpakker af indtil 10 Pd.s Vægt maatte strax efter Postens Ankomst toldbehandles i Postvæsenets Lokale uden Adressatens Nærværelse, naar denne ønsker saadant. Han behøver blot at sende en skriftlig Begæring derom til Københavns Overtoldinspektorat, som da meddeler Vedkommendes Navn og Adresse til Postvæsenet, og ved Konferencen af det ankomne Postgods blive derefter de paagældende Pakker udsondrede og strax aabnede i Overværelse af Toldopsyn, som undersøger og tariferer Indholdet, hvorefter Varerne pakkes ind igen, Pakken snøres og forsynes med en Toldplombe og tilbringes derefter Adressaten ved Postbudet. Tolden af Varerne, som strax beregnes og paaføres Adressebrevet, opkræves af Postbudet sammen med Portoen og afleveres senere til Toldkassereren.

At denne Foranstaltning kom en virkelig stor Trang imøde, det viste sig meget hurtigt. I det første Aar, den existerede, blev der expederet ca. 3000 Kolli eller gennemsnitlig 8 Stykker om Dagen for et Antal af lidt over 100 Adressater. Nu er Tallet af Adressater nærved 2400, og Antallet af Pakker lidt over 133,000

aarlig. Det var især efter at vi havde indgaaet en Postkonvention med Tyskland, hvorefter Portoens af Pakker af indtil 10 Pd.s Vægt fra Tyskland hertil kun udgør 72 Øre, at den Toldklaringsform, der her tales om, udviklede sig i en overordentlig Grad, hvilket atter staar i naturligt Sammenhæng med, at Posten nu i det Hele taget benyttes til Forsendelse af Handelsvarer efter en Maalestok, som man næppe har tænkt sig; det er ikke faa Handlende, som modtage deres væsentligste Forsyning ad denne Vej, der er billig, hurtig og bekvem, især for de mindre Handlende, idet de ere i Stand til at forsyne sig med Varer — man kan næsten sige efter Dagens Behov, og ikke behøve at ligge inde med store Lagere.

Det passer udmærket godt sammen med denne Trafiks hele lette, expedite Natur, at de Handlende ganske kort Tid efter Postens Ankomst kunne faa deres Forsendelser bragte ind i Butiken i fortoldet Stand. Hvor stor en Betydning dette Sidste har for mange københavnske Handlende, vil Enhver, som er lidt fortrolig med de lokale Forhold, let kunne gøre sig en Forestilling om. At det i fiskal Henseende heller ikke er Bagateller, det drejer sig om, vil forstaas, naar man hører, at Toldindtægterne alene ved denne Hurtig-Expedition af Postpakker under 10 Pd., i Aaret 1892 beløb sig til 414,000 Kr., det vil sige: ligesaa meget som samtlige Intrader ved et af de mellemstore Provinstoldsteder.

Men at denne for de Handlende saa overmaade bekvemme Expeditionsform maatte fuldstændig ophøre under et Værditoldsystem med dettes mange Formaliteter, Vurdering af Varerne, Fremvisning af Faktura

o. s. v. — følger ligefrem af Forholdets Natur; thi det Karakteristiske for denne ægte Nutids-Expedition, som er indrettet efter det moderne Løsen: »Tid er Penge«, er netop, at Importøren kan blive staaende ganske rolig i sin Butik og passe sin Forretning, medens Toldvæsenet besørger Indklareringen af hans Varer og Postvæsenet præsenterer ham disse paa Disken tilligemed Toldregningen.

I en »Efterskrift«, kritiserer Forfatteren Told-Paragrafen i det af Agrarerne paa Odense-Mødet d. 22de Novb. f. A. vedtagne Program, navnlig Forlangendet om en Forhøjelse af »Skat paa Alkohol, efter Værdien«. Men om hans Kritik her ganske rammer, er usikkert, da den kritiserede Passus er formuleret saa utydeligt, at det ikke med Sikkerhed lader sig sige, hvad de Herrer Agrarer egentlig have ment.
